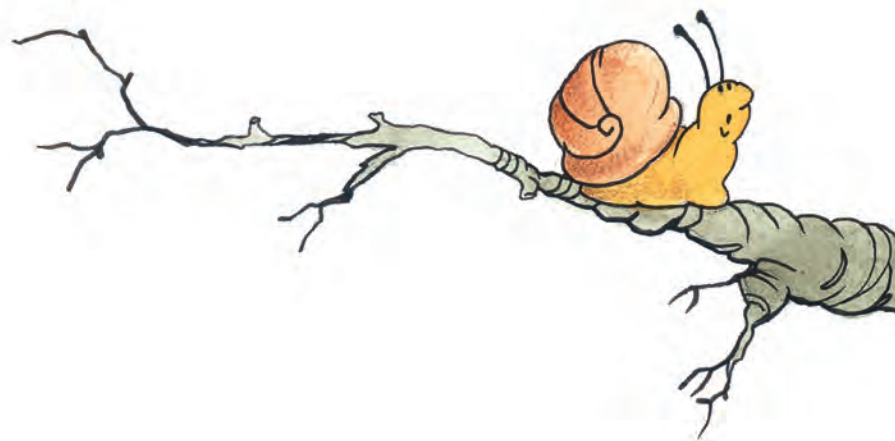


Kazys Binkis

Kiškių sukilimas

Poema kiškių draugams





Pilkis Ilgaausis

Pilkis Ilgaausis
Klausės, klausės, klausės...
Kažkas — pokš!
Jis — kad šoks
Ir į mišką — lapatai.
Paskui šunes: ai-ai-ai!
Per laukus, pakrūme
Nušvilpė, nudūmė:
Keberiokt per pylimą,
Kabalai per griovį
Ir į miško gilumą
Movė ir numovė.
Pilkio Ilgaausio
Ten nebesugausi...
Šunes baisiai skalija,
Nes pavyt negali jie.



Šaulys ir skalikai

Kyla rūkas pabaly,
Šunes skalija toli,
O šaulys palaukėj
Ilgausio laukia.
Stovi, dairo į šalis,
Ar kur kiškis neišlys.
Kai išlys tik kiškis,
Jis jį tuoj nupyškys...
Bet ramu čia tarp kelmų,
Nėr nei kiškio, nei šunų;
Varosi į šalį jie
Ir tyliau vis skalija...
Šaulį krečia drebulys,
Pyksta, barasi šaulys:
„Tas prašautas kiauraodis
Man šunis visai užjodys...“



Kiščio gyvenimas

Pilkis Ilgaausis
Tyliame raistelyje
Pasislėpęs klausės,
Kaip skalikai skalija.
Skalija aplink skalikai,
Aidi miškas nuo garsų,
Ir šaulys kažin kur tyko...
Oi, baisu, baisu, baisu...
Ar lapelis sušlamės,
Ar šakelė subraškės, —
Pilkis krūpčioja tomėl,
Arba — šoks ir dumia vėl.
Nuo bėgimo skauda kojas,
Nes visur, visur pavojus.
Jau nebeįmanomas
Darosi gyvenimas.



Šaulys kreivarankis

Ai, šauly, šauly, šauly!
Tu pataikyt negali...
Kreivarankis tu, brolel, —
Šauni, šauni — vis pro šal.
Štai skalikai grįžta:
Vienas neša vištą,
Tempia menką naštą,
Vanago nupeštą.
Kitas išsižiojęs
Vos tik velka kojas.
Pilkio Ilgaausio
Tu nebenušausi, —
Tavo mylimi skalikai
Jį miške kažkur paliko.
Grįžk namo, medžiotojau,
Turbūt nusibodo jau...



